

RODICA OJOG-
BRĂȘOVEANU
ÎNTÂLNIRE
LA ÉLYSÉE

Ediția a VI-a

NEMIRA

Coperta: Oana BĂNDĂRĂU
Prepress copertă: Alexandru CSUKOR
Redactor: Nicoleta GHEMENT
Tehnoredactor: Antonela IVAN
Lector: Andreea IANCU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Ojog-Brașoveanu, Rodica
Întâlnire la Élysée / Rodica Ojog-Brașoveanu. - Ed. a 6-a. - București : Nemira Publishing
House, 2022
ISBN 978-606-43-1191-7

821.135.1

Rodica Ojog-Brașoveanu
ÎNTÂLNIRE LA ÉLYSÉE

© Nemira, 2001, 2004, 2009, 2012, 2015, 2022

Tiparul executat de PAPER PRINT INVEST, Brăila.

Orice reproducere, totală sau parțială,
a acestei lucrări și închirierea acestei cărți
fără acordul scris al editorului sunt strict interzise
și se pedepsesc conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-43-1191-7

Gabrielei Razu Georgescu

— La ordinele dumneavoastră, domnule colonel.

— Nu sunt colonel, sunt maestrul Theodor Mihăilescu, fotograf pe Strada Umbrei. Mi-am pierdut identitatea așa cum ți-o pierzi și dumneata acum, aici, începând chiar din momentul acesta. *Tenez-vous-le pour dit*, căpitane!

— Am înțeles.

— Stai jos. Ai în spate un fotoliu. Curând o să te obișnuiești cu întunericul.

În oglinda fixată pe tăblia șifonierului, căpitanul îi distingează vag silueta. Subțire, elegantă, acuzând o nepăsare distinsă. Ani de zile înainte de război, un București întreg îl văzuse în aceeași atitudine la Capșa sau Confiseria din Pasajul Villacrosse. Un domn de vârstă mijlocie, cu alură de dandy și privire indiferentă, sorbindu-și marghilomanul într-un nor de trabuc Flor-Fina. Seara putea fi întâlnit la Teatrul Liric și cel mai des la turf.

Căpitanul surâse. Nu existau zece inși în toată țara care să cunoască adevărata carte de vizită a costumelor croite la Worth sau să-și închipuie că melonul *gris-perle* se plimbă pe capul cel mai original al Serviciului de Informații Român.

Tropot de cizme răsună în stradă.

— Patrulele, mârâi colonelul.

Invadaseră orașul, le puteai întâlni la aproape fiecare sută de metri, în aceeași formație: doi polițiști nemți, însoțiți de un gardist român, acesta din urmă fără armă. Băștinașii nu prezentau încredere.

— Să ne grăbim, propuse colonelul. Nu mai e mult până la ora 8.

— Se poate circula până la 10.

— Au modificat ora. Ordinul a apărut azi-dimineață, în *Bukarester Tageblatt*¹ și în *Lumina*. Porcul de Verzea e autorul. Demonstrații de devotament, înțelegi... Uite despre ce e vorba, *mon cher*. Urmează să pleci într-o misiune extrem de delicată în Moldova.

— Mai delicată mi se pare a dumneavoastră, surâse căpitanul. Premiul oferit de Hentsch pe capul colonelului Roman e afișat pe toate gardurile.

— Zece mii de lei. Un fleac, dragul meu! Teutonii nu-și dezmint avariția, și asta după ce au pus mâna pe șapte milioane lei aur.

— Șapte milioane?!

¹ *Gazeta Bucureștinului*, ziar care a apărut în timpul ocupației germane din 1916-1918 (n. red.).

— Cifra e eminamente exactă. Același amic, Verzea, le-a făcut cadoul împreună cu o sumă de secrete ale apărării noastre. Iată ce se cheamă să fii poștaș cu vocație de trădător.

Căpitanul râse încetișor. „Poștașul“ era directorul general al Poștelor și telecomunicațiilor. Grație postului, interceptase și copiasse corespondența dintre șefii militari, iar în timpul retragerii întârziase măsurile de evacuare a personalului și materialului telegrafo-poștal.

— O captură frumoasă pentru boși, nu? Mă roade totuși meschinăria sumei! Mi se părea că merit ceva mai mult decât zece mii. Milady m-a ținut cînșpe mii, în 1910! Caraghios să valorezi mai puțin decât o iapă, chiar dacă e pursânge... Vezi, dragul meu, suntem totdeauna înclinați să ne supraevaluăm... Da, mulțumesc! reteză capătul trabucului și se aplecă în față.

La flacăra brichetei, căpitanul îi zări câteva secunde chipul cu linii nobile, ușor încărunțit la tâmpie.

— Să ne întoarcem la misiunea dumitale din Moldova. După cum știi, pregătim împreună cu rușii marea ofensivă de vară. De chestiune se ocupă intens Averescu, Razu, Grigorescu. În fine, nu intru în detalii. Sarcina noastră este să prevenim și să contracărăm orice acțiune de trădare. Miza e mult prea importantă, pregătirile colosale, nu ne putem îngădui nicio imprudență. Vânzarea lui Sturdza, Crăiniceanu și Wachmann a constituit o catastrofă. Aliații sunt contrariați, gogomănie evident – unul, doi sau trei ofițeri nu înseamnă o oștire – moralul armatei e serios afectat. Nu vom supraviețui unui al doilea dezastru.

— N-am să înțeleg niciodată rațiunea pentru care a dezeratat Sturdza. Țin minte, l-am văzut la o paradă de 10 Mai... M-a impresionat teribil...

— Impresiona pe toată lumea. Gândesc că suntem prea buimăciți de evenimente pentru a le considera corect. De vină-i poate educația prusacă, școala militară absolvită la ei, mitul despre invincibilitatea și inegalabilul armatei germane. Poate – smintit și grandoman – își închipuie că Wilhelm, recunoscător, o să-l ungă guvernator al României devenite protectorat prusac. Pe el sau pe „poștaş“, în funcție de valoarea serviciilor. N-ar fi singurul care să împărtășească aberațiile nemților visând la o Moldo-Valahie colonie germană. Un cretin scria deunăzi în *Lumina*: „În genunchi ar trebui să-l rugăm pe împăratul Wilhelm să primească coroana României. Greutatea mare este că el nu vrea...” Râse sardonnic: Ăla cretin, ălalți bandiți!

— Credeți... Căpitanul își căuta cuvintele: Credeți că și la Turtucaia a fost trădare?

— Nu, deși unii o susțin. Catastrofa din Dobrogea se datorează exclusiv lipsei de inspirație. Zaionciovski și Basarabescu intră în istorie ca ași, câștigători de Derby în materie de incompetență. Fii sigur, viitorimea îi va consacra ca atare.

O pendulă mică franțuzească, abia deslușită pe peretele îmbrăcat în mătase Liberty, fredonă un fragment dintr-o arie de Lully.

— 7.30! exclamă colonelul. Deja! În zece minute, cel mai târziu, trebuie să ne despărțim. Rămâne stabilit! Măine pleci în Moldova la N., sediul Statului-Major al Diviziei 8 infanterie, Armata de operațiuni. Vedeta meleagului e generalul Dimitrie Dabija. Cam sec, cam fără umor, dar ceea ce numesc capșistii noștri un *monsieur* care, întâmplător, ține pe umeri un cap. Îi vei supraveghea anturajul, pe el însuși, aerul pe care-l respiră. Suntem pozitiv informați că Sturdza și-a lăsat succesor. Ceea ce

a ratat el însuși – o acțiune de sabotaj pe frontul de luptă – urmează să fie realizat de acoliții lui. În ultima vreme, acest *triste individu* se epuizează în apeluri către ofițeri și soldați pentru ca împreună cu prizonierii din spatele frontului român să se ralieze forțelor germane.

— Am citit manifestul adresat ostașilor din tranșee...

— O oroare! exclamă colonelul.

Se ridică. Un bărbat mai degrabă scund pe care, în ciuda mantalei din postav grosolan, vopsite în cafeniu, îl simțea elastic, puternic, numai nerv și fibră, cu reflexe minunate. Cândva, la o probă de sânge-rece dată la Castelul Negru din Scoția, fusese singurul care nici măcar nu clipise când explodase o mină în spatele lui. O mină măsluită, dar Roman n-avea de unde s-o știe. Englezii, deprinși cu performanțele, nu-și camuflaseră surpriza: *All right, mister Roman*, n-ați ieșit prea rău.

Împunse cu degetul macferlanul căpitanului și rosti pe gânduri:

— Există mai mulți agenți ai lui Hentsch strecurați pe lângă șefii de stat-major ai armatelor de operațiuni. Mi-aș da mâna dreaptă să-i pot depista. Înțelegi?

Căpitanul nu-și putu stăpâni tulburarea. Șopti răgușit:

— Înțeleg, domnule col... Mihăilescu.

— E bine, dragul meu... E bine. S-ar putea, dacă-i detectezi, să te alegi cu o statuie... Deși nu știu cu ce te-ar încălzi, *mon ami!* Important, am socotit totdeauna, e să te simți tu bine. Tu cu tine însuși. A sosit timpul să ne luăm rămas-bun. Aici în mapă ai toate documentele necesare. Noua dumitale identitate, împuternicirea semnată de Ferdinand pe lângă Dabija... În principiu, ești bine acoperit. Ai lipsit mult din

țară, nu te cunoaște nimeni. Șansa face ca întreg anturajul apropiat lui Dabija să fie compus din oameni noi. După trădarea lui Sturdza, era și firesc. Nu te vei distinge, deci, în mod special, ca proaspăt sosit.

— Cum voi lua legătura cu dumneavoastră?

— Cu mine după război, bătrâne, dacă Providența e generoasă. Rămân aici, pe baricade, să mă duelez cu colonelul Hentsch. Contactul îl vom păstra printr-un agent, o persoană foarte bine, care a fost informat de sosirea dumatăle și te va căuta. Acest domn – Mareș – o să te pună la curent cu atmosfera din oraș, dar, mai ales, de la Statul-Major, îți va face introducerile de rigoare. Prietene, nu-mi rămâne decât să-ți urez noroc. Colat cu prudența, dă rezultate miraculoase.

Apăsase în mod ciudat asupra cuvintelor, aproape le silabisise, și căpitanul își aținti privirea încercând să-i descifreze figura.

— Prudență, natural... Am sentimentul, însă, că vă gândiți la ceva anume...

— Hentsch e un inamic redutabil. Pun rămășag că agentul lui adulmecă deja meleagul, supraveghindu-i pe eventualii și prezumtivii trădători – ticăloșia teme netrebnicia – ferindu-i de posibile gafe sau de intervențiile nedorite ale Serviciului de Informații. În speță, dumneata. Natural, acestea sunt simple supoziții... Ai o misiune complicată, căpitane! Trebuie să-ți descoperi adversarul, plus șacalii cu epoleți de ofițeri români și, în același timp, să rămâi perfect camuflat. Orice imprudență te va costa capul. Colonelul Nicolaj¹ și-a dresat bine învățăceii. E un amănunt de care ar fi bine să ții seama. Zvârli

¹ Șeful Serviciului de Contrainformații german în Primul Război Mondial (n. red.).

trabucul în soba stinsă și-i întinse mâna. La revedere, căpitane. Ne vedem după război, la Élysée. O să ai câte ceva să-mi povestești. Masa mea e lângă pupitrul casieritei. *D'ailleurs, elle n'est pas mal...* Mda... Ai vreo întrebare?

— Nu mi-ai spus numele casieritei.

— Ai dreptate, dragule... Uit totdeauna esențialul: domnișoara Juliette.

Părăsind locuința conspirativă din Strada Clemenței, colonelul Roman reteză Piața Universității și, după o scurtă ezitare, se îndreptă spre Calea Victoriei. În ciuda vântului aspru, nu ridicase gulerul mantalei, căciula nu depășea tivul urechilor. De câteva luni, nemții deveniseră suspicioși până la isterie, trecătorii erau opriți și legitimați la tot pasul, descinderile în plină noapte, de fapt la orice oră din zi, nu conteneau.

„Boșii, își zise Roman, pe care-i știam lipsiți de fantezie, de când colecționează suspecti, par ineputabili...”

Orice le stârnea bănuiala: o pălărie trasă pe frunte, ochelarii negri ai orbului care cerșea în Piața Teatrului, rezemat de zidurile magazinului Élite sau Doré, coșurile anemice ale gospodinelor, un mers prea grăbit sau dimpotrivă, pasul lenș, de promenadă, al bucureșteanului care flana înainte de război între Capșa și atelierul fotografic al lui Korn din capătul Podului. Nu erau scutite de percheziții grosolane nici carele mortuare. Un zâmbet alunecă pe figura unghiulară a colonelului. Isprava precupețului craiovean făcuse ocolul Bucureștilor, stârnind o undă de veselie și în cugetele cele mai mâhnite. Era o foamete cumplită în iarna sumbrului 1917. Rația de pâine – jumătate grâu, jumătate mălai – ajunsese la 180 de grame pe zi, carnea 240 grame pe săptămână, se pedepsea aspru fabricarea săpunului, iar ouăle, untul, zahărul ajunseseră dulci amintiri.

De câteva luni, M.V.R. interzisese „importul“ alimentelor din provincie spre Capitală, instituind un control foarte strict.

„Magnifică ideea olteanului!“ Roman se opri lângă un felinar, ferind flacăra chibritului. „Da, da, absolut remarcabilă.“ Îmbătase doi porci cu țuică și-i culcase în dric, lângă coșciugul ocupat de locatar. Din nefericire, unul din dobitoace se trezise înainte de vreme și începuse să guște. Familia îndoliată, preotul, întreaga asistență o luase la goană, cuprinsă de spaimă...

O pagină ruptă din *Gazeta Bucureștilor*, gonită de vânt, i se agăță de poalele mantalei. Roman se descotorosi, călcând-o sub ghetе. O imprudență, fără îndoială; agenții Militärverwaltungs-polizei¹ care mișunau, se dovedeau mai înverșunați decât gardiștii obișnuiți.

Doi bătrâni îl cercetară uluiți. Lăsară capetele în jos, iuțind pasul.

„Inseparabili“, râse colonelul. Îi cunoștea, îi cunoștea un București întreg. În cincizeci de ani de când se căsătoriseră, nu fuseseră văzuți decât împreună. La plimbare, în vizită, la șosea, la birtul lui Dobrică, pe Rahovei, unde decavați, luau un dejun modest.

„Chiar! Ce-or mânca nenorociții acum?...“

Singurul regal pe care și-l îngăduiau în vremuri normale erau spectacolele lui Novelli și Armagnacul bătrânului, înainte de prânz...

Armagnac... Cognac des Ducs, Martell, Cointreau, ba chiar și absynthul verde adânc, ca veninul, verde mineral și răcoritor, adus în păhăruțe înguste cu pereți drepecți...

¹ Prescurtare de la Militärverwaltung în Rumänien – Administrația militară (germană) din România (ocupată) (n. red.).

Colonelul Roman își trecu limba peste buzele arse de ger și privi reflex ferestrele luminate de la Capșa. Înăuntru, la mesele de mahon cu plăci de marmură – o marmură stinsă, tandră la pipăit, își aminti colonelul – acum murdară, plesnită, acoperită cu ziare, chefuiau ofițeri din armata de ocupație.

„Hm, aliații bulgari!... Ca și cum nu ne ajungeau doar sălbaticii cu coif ai lui Wilhelm. Te salut, nenorocire, atunci când vii singură!... Trebuia să încărunțesc ca să-i pricep pe franțuji...”

Capete grosolane, cu obraji dogoriți de băutură, răcneau cântece deșuchiate răsturnând pe gât bărdace. Peste priveliștea sinistră, lustra, vechea lustră a cafenelei Capșa, încă intactă, își revărsa cu ironie sumbră cascada de diamanticele.

„Uite cine ne-a adus civilizația!” scrâșni Roman. Civilizația milenară a ocupantului generos, transplantată pe meleagurile valahe.

Un val de ură îi năpădi întreaga ființă. Halal civilizație! Asasinase sufletul orașului, îi arsesse în pojar năprasnic pitorescul, veselia străzii, învăluisse în lințoliu cernit case, grădini, chipul soarelui, al oamenilor.

Pieriseră ca alungate de blestem trăsurile falnice și velocipede, tramvaiele electrice, motocicleturile și automobilele Pipe și Fiat de 25HP, muriseră florile din coșurile țigăncilor. Pentru câțiva lei îți umpleau brațele cu grădină de liliac, roze sau crizanteme Turner. Ochioasele se aflau pretutindeni: ciorchine în Piața Teatrului, la Luvru pe Sărindar, căutând umbră sub copertinele lui Dortheimer, coaforul, în gangul lui Mandi, fotografii Curții Regale... Seara, trandafiri galbeni înfloriți pe grădinile florentinelor de dantelă sau la butonierele vestoanelor din mătase brută, nuanța Isabelle, îmbălsămau Calea Victoriei. Fluvii de Azureea, Cuir de Russie,

Floramyte, Trèfle Incarnat și Coeur de Jeanette, și Violette de Peleş, și Mon Idéal, le aninau trene de arome frumoaselor îmbrăcate la Luvru, Micul Parizian și À bon Goût... Tineri dandy, cu mustața suliță, le însoțeau, păstrând un pas în urmă. În lumina fanarelor, a firmelor, a devanțurilor și a localurilor de petrecere – Bucureștii păreau incendiați de focurile bengale ale unui neîntrerupt carnaval – străluceau taftalele *coucher de soleil*, pălăriile înalte din mătase și ghetetele de lac cu elastic ale domnilor.

Riviere de briliante, solitari, inele ițite din mitenele dante late scăpărau licurici, la Djabourov, poli de aur cu efigia lui Carol I, icusari, mahmudele și napoleoni austrieci luceau cald între Gallé-uri elegante, Daum-uri, vase de Vez și Copenhaga... Amuțiseră și gramofonele din stabilimentul de muzică al lui Jean Feder. În fiecare seară, un minavet instalat în vitrină oferea trecătorilor de pe Calea Victoriei melodii celebre de pe discurile nu mai puțin celebrilor Adelina Patti, Tamagno, Caruso, Melba, Battistini, Kurz...

Colonelul Roman își înnodă strâns fularul. Viscolul se înăsprișe, fulgii iscați dintr-odată îi înfingeau ace în obraji. De când turcii ridicaseră de la Palatul Regal tunurile capturate în 1877 de către armatele române, piața părea pustie, amputată. Confiscaseră și balmuzurile de la statuia lui Mihai Viteazul. Pesemne socoteau că restituirea forțată a trofeelor călărașilor și dorobanților spăla dezonoarea otomană de la Plevna...

La intrarea Hotelului Athénée Palace, două santinele țepene, în poziție de drepti, scrutau seara fără să clipească.

„Cretinii se cred statui, *parole!* Așa i-a învățat papa Bismarck! Cap pătrat sub cască de fier. Ca și cum dacă ai lua pe loc repaus, n-ai putea apăsa la fel de repede pe trăgaci...”

Roman ridică ochii spre ferestrele puternic luminate. Aici își instalase Mackensen Marele Cartier, Ober-Kommando Mackensen. Tot aici, într-un apartament de la etajul întâi, colonelul Hentsch, șeful Biroului de informații al Marelui Cartier german, veghea la „civilizarea“ României:

„Ăsta n-are cap pătrat, nu, nu, *au contraire*, în schimb îi zumzăie sub melon tot felul de idei. Teutonii, stăpâni ai întregii Europe, iar el Șahinșah, Negus, Kediv sau cine știe ce altă drăcie, în competiție cu smintiții autohtoni... Străbunii din Pomerania aveau aspirații mai modeste. Bunicu-său s-a mulțumit cu Ordinul Sfântului Ion din Ierusalim, un unchi mare din partea maică-sii cu Vulturul Roșu clasa a II-a...”

Colonelul Roman își luă rămas-bun de la geamurile luminate și intra grăbit în Strada Umbrei.

Pe zidul cenușiu al unei clădiri din spatele Bisericii Albe, cu ornamentele de ghips cariate, atârna un anunț modest, scris de mână: „Theodor Mihăilescu – atelier fotoartistic. *Amateur portrait* și *Princess portrait*.” Dedesubt, clănțănea necăjită de vânt firma unui chirurg dentist, diplomat al Facultății din Odesa, „specialist în lucrări operative și tehnice în aur, platină și cauciuc. Se mai execută întărirea dinților care se mișcă și regularea dinților.”

Deschise ușa cu carouri de sticlă și arabescuri din fier forjat, aruncă încă o privire zidurilor albe ale hotelului. Un zâmbet răutăcios îi strâmba colțurile gurii:

— Între noi doi, domnule Hentsch!

Într-un salon de la etajul întâi al Hotelului Athénée Palace, unde de doi ani se instalase Marele Cartier al Grupului de armate Mackensen, trei domni în haine de seară și cu paharele în mână discutau aprins. Siluetele elegante înveșmântate

la fel, în jachetă, pantaloni întinși de *sous-pieds*-uri și cravate negre înalte, se deslușeau perfect pe pereții îmbrăcați în tapet cu dungi, argint și Vert Nil.

Lângă soba de porțelan, pe o canapea mică, stătea picior peste picior colonelul Hentsch, cercetând gânditor tavanul pictat: un cer azuriu pe care pluteau nori, nimfe și flori. Era un bărbat în puterea vârstei, voinic fără a fi gras, agil. Figura pătrată făcea o impresie bizară. Emană inteligență, blândețe și aroganță, și, în ciuda gurii lacome, pofticioase, multă stăpânire de sine.

Buchetul îngrijora, era dintre oamenii – își spunea domnul Quintescu rezemat de consola susținută de doi *putti* – dinaintea cărora, instinctiv, îți cenzurezi fiecare cuvânt.

Îl vedea poate a zecea oară și mereu încerca aceeași senzație: „Nimic nu se asortează în persoana individului. Ochii de cadână pe fața de țăran bavarez care se îndoapă cu chifteluțe de cartofi, bărbia brutală și vocea de soprană... à la Selma, grația elastică altoită pe un trup de urangutan...”

Simți privirea ațintită a celui de al treilea personaj și se foi nelăindemână, schimbându-și vag poziția. „Un bărbat tânăr, despre care n-ai putea afirma nimic special...” Cel puțin asta era părerea domnului Quintescu. Un observator fin ar fi zăbovit, poate, asupra privirii. Avea un licăr particular, o ironie discretă – ochii zâmbeau continuu, fără să i se miște un singur mușchi al feței – generată de un cert sentiment de superioritate, dar și acela bine camuflat: „Știu tot despre voi și, în general, mult mai multe decât știți voi, în vreme ce voi știți foarte puține despre mine... Atât cât vreau eu să știți...”

Colonelul Hentsch își dezlipi în sfârșit ochii de nimfele rubensiene răstignite pe antablamentele adânci și privi fundul

paharului gol. Păru nedumerit, îl învârti câteva clipe între degete, în așteptare parcă, și-l puse în sfârșit pe marginea birouașului Henri al II-lea sculptat cu lei și măști de satir.

Domnul Quintescu strâmbă imperceptibil buzele și ciocul negru, lucios, bine îngrijit, zvâcni ca o pendulă.

„Dacă-și închipuie c-o să i-l umplu eu, se înșală amarnic. Nu-s valet.“

Era agitat, își stăpânea greu mișcările și, fire irascibilă, nervoasă, nu suporta discuțiile care lâncezeau, cu pauze mari între replici.

Își umplu paharul cu o mână nesigură din pricina febrilității, vărsând zdravăn pe de lături. Trecuseră pe puțin cinci minute de când în încăpere se pronunțase ultimul cuvânt. Izbucni:

— Ce facem, domnilor? Ne contemplăm? Pe dumnealui l-am fotografiat, iar pe dumneata te cunosc, colonele...

Hentsch surâse:

— Crezi?

— Parcă n-ar fi război și parcă n-ar fi situația îndeajuns de gravă! Ce așteptați? Să intre rușii în București? Să vă facă Tommy toate zeppelinele ferfeniță? Se fălea Kaiserul că va „trimite jandarmeria din Berlin să aresteze minuscula armată engleză“. Ei, uite că nu-i așa!

— Probabil n-a avut timp, surâse la fel de calm Hentsch.

Domnul Quintescu rânji:

— Era la vânătoare, bineînțeles. Dumnezeu, *ça vous fiche le cafard!*

Colonelul îndreptă spre el o privire îngăduitoare. În ciuda defectelor – pripit, lipsit de simțul proporțiilor și al măsurii – era inteligent, energic și întreprinzător, sincer devotat germanilor. Cu totul altceva decât domnul Marghiloman, un

oportunist pasionat al turfului și al recepțiilor somptuoase. Victoria nemților i-ar fi adus șefia Partidului Conservator după care tânjea și de aceea păriase pe calul german. În rest, totul îi era indiferent, nu știa să pronunțe în limba „boșilor“ nici măcar *auf wiedersehen*. Un amănunt în fond lipsit de importanță. Dintre toți anglofilii înverșunați, și se aflau mulți, prea mulți, în cercurile înalte din colțul ăsta de Balcani, doar Take Ionescu și Jean Duca vorbeau engleza.

— Aia pregătesc o ofensivă formidabilă! Ceva nemaivăzut și nemaiauzit în istorie, domnilor! Românii și rușii aici, dincolo...

— Știu, domnule Quintescu, acesta este motivul pentru care ne-am întâlnit astă-seară, de aceea l-am invitat pe dumnealui.

Tânărul zâmbi înclinând ușor capul. Hentsch continuă:

— Se pregătește într-adevăr o ofensivă de mare amploare pe care o vom sabota prin toate mijloacele și în toate direcțiile: muniții, echipament, hrană vor deveni inutilizabile sau vor lipsi cu desăvârșire, vom demobiliza ostașii, îi vom cumpăra pe ofițeri, îi vom sili la trădare. Avem peste tot oameni puternici, capabili să o facă... Un singur sector-cheie ridică probleme, cel al generalului Dabija. Misiunea dumneavoastră, domnule Porta, vizează, deci, Statul-Major al Diviziei 8 infanterie. Avem și acolo un prieten, dar nu este suficient, căci toate forțele Serviciului de Informații Român – preciză cu dispreț: mă rog, ceea ce a rămas din acest serviciu – se vor concentra în acel perimetru.

— A rămas Roman și-i de-ajuns, mormăi Quintescu.

Hentsch se ridică de pe canapea, traversă încăperea și se opri lângă fereastră, cu mâinile la spate.

— Tocmai pentru că am multă stimă pentru colonelul Roman, socot că sectorul Dabija, fiind vulnerabil în urma dezertării lui Sturdza, trebuie, în ceea ce ne privește, excelent acoperit. Sarcina dumitale, domnule Porta, este să-l găsești pe agentul lui Roman, să-l împiedici să acționeze, să-l lichidezi. Deranjat de o umbră care-l talonează permanent, prietenul nostru s-ar afla în imposibilitatea de a îndeplini dezideratele supreme ale Reichului: slăbirea potențialului armatei inamice, informații cât mai exacte asupra planurilor ofensivei de vară.

— Mi se pare cât se poate de limpede, colonele.

Domnul Quintescu tresări. Până acum vorbisera în franceză, habar n-avea că tinerelul ăsta mut, cu ochi de viezure, știe românește.

— Un sfat, domnule Porta. Una dintre greșelile cele mai grave, fatale, comise de vestiți conducători de oști a fost subaprecierea adversarului.

Porta dădu din cap, cu mișcarea lui caracteristică.

— Înțeleg. Colonelul Roman va trimite în preajma lui Dabija un element pe măsura școlii sale, nu un *blanc-bec*.

— Exact. Surâse nostalgic: Am auzit de Roman încă de pe când era elev la Castelul Negru din Scoția. Un agent dublu ne-a pomenit prima oară despre el în biroul colonelului Nicolaj. Nu ascund – îmi sunteți prieteni – că am încercat să-l cumpărăm.

— Și? întrebă Porta.

— Ne-a răs în nas! Cu hohote!

— *Ça, par exemple!* exclamă domnul Quintescu. Marele Frederic parcă pretindea că orice individ are prețul lui. Probabil nu i-ați oferit destul.

Hentsch își mută privirea catifelată asupra lui Quintescu.
Rosti fără nuanțe:

— Dumitale nu ți-am oferit nimic.

— *Pardon, mon cher!* Eu sunt boier, nu vătăf! Iar ceea ce fac nu-i cu simbrerie! Am susținut totdeauna că unica șansă de izbăvire a acestei țări este o politică inteligentă, care să rimeze cu cea a Germaniei. Oricine gândește altfel e complet inconștient. A-i ajuta pe ruși să învingă înseamnă să le faci cadou Bosforul și Dardanelele. Adică să ne strangulăm cu propriile noastre mâini, să ne punem singuri juvățul de gât! Amintește-ți de testamentul lui Petru cel Mare...

Hentsch îl cercetă cu ochi inexpressivi, gândindu-se la altceva. De altfel, știa că nu minte. Quintescu era sincer, dar în dezacord cu aspirațiile și mentalitatea compatrioților săi și, în consecință, detestat. Trimisese doi fii pe front și cu toate acestea năzuia, mai mult, complota, ca oștirea română să fie înfrântă, crezând cu fanatism că doar astfel „țara va scăpa de la pieire“.

Colonelul îl așteptă să-și încheie tirada, uitându-se din nou în fundul paharului. De fapt, nu-l lăsa nicio secundă din mână. Plin sau gol.

— Domnule Quintescu, am ținut mult să asisti la întrevvedere cu domnul Porta. Unul din fiii dumitale, cel mai mic – informația este de ultimă oră – a fost detașat la Statul-Major al lui Dabija.

— Adevărat?

— Pozitiv. Crezi că ne-ar putea fi de vreun folos?

Quintescu scutură violent capul.

— Niciodată! Sunt mâhnit pentru cauza care m-a adus în barca dumneavoastră, mă bucur însă ca membru al clanului. Suntem poate opaci, nu anvizajăm totdeauna corect viitorul,

dar rămânem fermi și cinstiți cu convingerile noastre. Pentru Pavel, fiu-meu, Brătianu și Take Ionescu sunt bronzuri care și-au găsit deja locul în Panteon.

Hentsch își trecu degetele peste bărbia de bulldog. Declară repede, puțin prea repede:

— A da... Perfect... De fapt, n-are nicio importanță... Domnule Porta, celelalte amănunte le-am pus la punct. Sunteți liber. Dacă...

Un ciocănit în ușă îi smulse cuvintele de pe buze. Un feldwebel își pocni strident călcăiele și-i întinse un plic sigilat. Colonelul desfăcu sigiliul cu un cuțitaș de aur, fără să-l fărâme. Citi și un zâmbet subțire îi întinse gura.

— Domnul colonel Roman... Amicul meu, colonelul Roman, ține cu tot dinadinsul să mă supere.

— Adică?

— A intrat în legătură cu lucrătorii de la Letea și Lemaître. Hârtia e de la poliția militară.

— Cu uvrierii? se miră Quintescu.

— Cu ei. Face agitație, îi învață cum să saboteze producția de război germană.

— Parcă ăia nu știu s-o facă singuri, o scăpă Quintescu. *Il est complètement toqué.*

— Deloc. Atacă pe toate fronturile, cu forțe combinate, așa cum intenționăm s-o facem și noi în Moldova... Perfect, colonele Roman! Da, da, perfect...

Domnul Quintescu se crispă. Presupunea ce avea să urmeze. Iar arestări abuzive, condamnări la moarte, pedepse și restricții absurde, îndurate de un oraș în agonie.

Își ciupi ciocul și reflectă acceptând fatalitatea:

„Asta e! *Les jeux sont faits...*“